

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. október 21.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AZ ÚR TEMPLOMA, KŐFALA

Köszöntés igéje: Zsoltár 84,2.5-6

Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! [...] Boldogok, akik lakoznak a te házádban, dicsérhetnek téged szüntelen! Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében.

Énekek: 135,1-3.12; 392

Lekció: Ezékiel 40,1-5a

Alapige: Ezékiel 40,1-5a

Huszonötödik esztendejében fogságunknak, az esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a tizennegyedik esztendőben az után, hogy a város megveretett, épen ezen a napon lett az Úr keze én rajtam, és elvitt engemet oda. Isteni látásokban vitt engem Izráel földjére, és letett engem egy igen magas hegyre, s azon volt mint egy város épülete dél felől. És oda vitt engem, és ímé egy férfiú volt ott, tekintete mint az ércnek tekintete, és len-zsinór volt kezében és mérőpálca; és a kapuban állt. És szólt nékem az a férfiú: Embernek fia! láss szemiddel és füleiddel hallj, és figyelmetes légy mindarra, amit mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked, azért hozattál ide: hirdesd mindazokat, amiket látsz, Izráel házának. És ímé, kőfal volt a házon kívül köröskörül.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az Ószövetségi néped is imádhathott téged, hódolhatott előtted a szent sátorban, a templomban, és magasztalunk, hogy amikor mi is együtt vagyunk így a templomunkban, mint közösség, lelki család, akkor ugyanezt tehetjük.

Ugyanakkor azt a sokkal nagyobb ajándékot is átélhetjük az Úr Jézus elvégzetett váltságműve miatt, hogy bárhol vagyunk, mint közösség is, mint hívő ember, ott az Isten temploma van. Köszönjük ezt a titkot.

És köszönjük, hogy lehet, hogy a hétköznapiak során, a munkában elfáradunk, elcsüggedünk, de még a bajok között is, ha rád tekintünk – ahogy a köszöntés igéjében is mondtad –, erős Istennek tarthatunk, átérezhetjük jelenlétet. De a gyülekezet közösségében így minősítetten az istentiszteleten különösképpen is átérezhetjük ezt, hálásak vagyunk érte.

Köszönjük, hogy a mai napon a temetőben is vigasztaló igéd szólt. Kérünk téged, hogy a gyászoló családot továbbra is vigasztald.

És köszönjük, hogy ma keresztelő is lehet az istentiszteleten. Hálát adunk, hogy ebben az örömben is, mint lelki család örvendezhetünk.

Kérünk téged, segíts rád figyelni, szeretnénk valóban ennek az örömben lenni, hogy áldunk mi is téged, mint újszövetségi néped. És köszönjük, hogy te is áldani akarsz bennünket szent jelenléteddel, Szentlelked és igéd által az Úr Jézusról szóló evangélium által. Szeretnénk megérteni és cselekedni azt. Ezért segíts hinnünk, bízunk tebenned teljes szívvel.

Ámen.

Igehirdetés

Én nagyon csodálkoztam, amikor a híradásokban életemben először láthatam olyan látványterveket, amiket már 3D-ben mutattak be, lehetett megtekinteni. Csak ámultam valóban, hogy 3D-s technikával elkészítve az ember úgy érzi, mintha tényleg ott járna az épületben, át tudja érezni annak a látványát, amit ez a terv be akar mutatni. Nemcsak szép, hanem jól átérezteteti azt velünk előre vetítve, hogy milyen is lesz, amikor igazán áll az az épület. Úgy tudom, hogy az utóbbi években több olyan nagyobb projekt is készült, amiről lehetett ilyen látványterveket nézni.

A reményteli várakozást is jobban visszaadja, hogy nemcsak egy tervrajzot látunk. Bár az építészeknek, építőmérnököknek biztos a tervrajzok is sok mindent mutatnak, bár azok nem 3D-ben, de szakemberként úgy elképzelik, és ők maguk előtt láthatják már magát az épületet. Az elkészítés során sokféle baj adódhat – tudom, mivel a középső bátyám kőműves és én sokszor voltam segédmunkása –, az építés során, az épület építése során adódnak problémák, amikor elkeseredik az ember, nem úgy sikerül valami. De akkor is, ha belegondol abba, hogy igen, de a tervek alapján majd milyen szép lesz, és aztán valóban elkészül.

Fontos, hogy az Ezékiel könyvének az utolsó részei a 40-48. részek, ha nem is 3D-s minőségben, de a bibliai kijelentésben ilyen tervrajzot mutatnak be. Ezékielt azért viszi oda látomásban lelki módon az Úr Lelke Izrael földjére, hogy megmutassa neki. Korábban is tett ilyet. Emlékeztek, a babiloni fogságban van ő fizikailag, de látomásban láthatja ezt a templomot, ami tulajdonképpen egy város is ott a hegy tetején, a legmagasabb hegy tetején; ez egyébként a Sion hegye ott Jeruzsálemben. Elviszi az Úr Lelke, hogy aztán egy ilyen vezető angyal ő előtte elvégezze, amit megtett, ezzel a mérőpálcával, mérőnáddal is meg a hosszabb lenfonállal megméri a különböző épületrészeket – ezekről olvasunk.

Számunkra, ma élő hívő nép számára talán furcsa is, és nem tudom, hogy ti milyen lelkülettel olvastátok ezeket a részeket, mert hát itt tényleg adatok vannak, különböző elnevezésű épületrészek, de ez a lényeg, hogy bemutat egy olyan templomot a hegy tetején, ami egy város is, templomközpontú város. Aztán ahogy végig megyünk majd a 48. részig, kiderül, hogy tulajdonképpen ez egy hatalmas ország, ez egy föld. Az ószövetségi hívő nép számára, a fogságban szenvedők számára eme templomközpontú város bemutatásával akarta az Úr kijelenteni, hogy milyen közösségben van ő a népével. Templomközpontú város.

A legutolsó kifejezés ebben a bibliai könyvben éppen ezért ez: „Ott az Úr!” A Károli fordítású Bibliában egy „lakik” szót is odafordított Károli is, hogy segítsen megérteni, hogy: „Ott lakik az Úr!” Emlékeztek, korábban a szent sátorban, aztán, Salamon idejében, a templomban, de a babiloni fogság bekövetkeztekor lerombolták a templomot, és hallottuk is, hogy éppen tizennégy esztendővel ez után vagyunk. Itt a kijelentésben még az időpontot is kétszer is, kétszeresen is, kétféle jellemzővel aláhúzza, hogy megmutassa, hogy az ószövetségi népének is micsoda helyreállítása van, micsoda szabadulást élhet át. Ez azonban még reménység.

De közben ez az ószövetségi kijelentés is – most az egész Biblia alapján, tehát már az újszövetségi kijelentés alapján is mondhatjuk, hiszen mi mindezek után vagyunk – mutat Jézusra is. Egy egyszerű igazságot hadd mondjak a János evangéliuma 2. rész 19. verse alapján. Az Úr Jézus maga mondta, bizonyára ti is ismeritek, hogy az ő teste templom. „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt.” Az őt hallgatók arra a templomra gondoltak, amit láttak a szemükkel, ott egy valóságos templom, de közben Jézus már a maga személyéről, megváltó személyéről, és művéről beszélt, mikor ezt mondta: templom.

Azután viszont nem csupán beteljesedett valami az ezékieli próféciaából Jézus személyében, amikor ő is itt járt Jeruzsálemben és elvégezte a megváltó művet, hanem ki is teljesedett. Ezért látjuk, hogy az eljövételéhez kapcsolódó drága reménység már – így van a Jelenések könyve végén – templom nélküli város. Nincs szükség templomra az arany városban, az Új ég és az Új föld dicsőségében. Az Istennel való közösség az ő népe számára annyira valóságos, hogy nem kell ez a gondolat, ez a kép, hogy templom. A templom erre utal, mint helyszín, mint épület: ott az Úr. Szent sátorban, salamoni templomban, ott volt az Úr a népe között Jézus idejében is, de most már Jézus testi valójában. És mindörökké az Úr jelen van övéivel – ez is be van mutatva ugyanolyan képekkel tulajdonképpen. A Jelenések könyve és az Ezékiel könyve utolsó részeinek az irodalmi formája hasonló. Lehet, hogy nehezen értjük, mégis megérthető.

Mit jelentett Ezékiel idején ez a drága valóság? Hogyan bátorította az Úr az ő népét már a fogságban is? Mit jelentett Jézusban akkor ez az egész? És számunkra mit jelent itt és most ma? Mi is egyfajta reménységben vagyunk, hiszen az örökkévalóságnak az az állapota, amiről a Jelenések könyve ír, az még előttünk van nekünk is, hiszen Jézus még nem jött el. Mégis valami mélyebbet érezhetünk át az ószövetségi népnél, mert ugyanakkor Jézus már eljött és el-

végezte a megváltó művet. Hogyan jelenik meg a mi életünkben ennek az ószövetségi szakasznak az üzenete?

Az 5. versnek az első felét ezért akartam mindenképp felolvasni, hogy az egész templom helyiségeinek meg méreteinek a leírásánál a kezdet az ez volt: „És ímé, kőfal volt a ház körül köröskörül.” Az előző versekben bemutatta, hogy lát egy hatalmas magas hegy tetején egy városhoz hasonló formájú épületet, és az egy templom, ami kőfallal van körülvéve. Úgyhogy a kőfal gondolat szempontjából vizsgáljuk majd meg a legszemélyesebb üzenetet.

Ezékiel a könyve 33. részétől kezdődően vigasztaló kijelentéseket kellett, hogy mondjon a népnek, mert bekövetkezett Jeruzsálem veszte. A megelőző harminckét részben sokszor nagyon kemény ítéletes prófeciákat is kellett mondania, mert az Úr népe otthon is, Jeruzsálemben, meg ott is, ahol Ezékiel volt, már a fogságban, teljesen hamisan gondolkodott, nem akartak helyreállni, és az Úr kénytelen volt keményen ítélni. De aztán ahogy ez az ítélet bekövetkezett, azonnal váltott, és az Úr meg akarta hirdetni rögtön prófétán keresztül: de én szabadító vagyok, megszabadítalak titeket.

Időileg esetleg: Ezékiel Jézus születése 597-ben előtt került a fogságba, a pusztulás az 587. esztendő, és akkor az az idő, amikor most ez a látomás zajlik, 573. Jézus születése előtt 587 és 573.

Ami fontos, látjuk, hogy a vigasztalás ígéjének, a szabadulás, szabadítás ígéjének a megfogalmazása eme látomásban – és ez a könyv végén van – akkor, amikor már huszonötödik esztendeje valaminek, illetve tizennegyedik esztendeje valaminek. És a huszonötödik esztendeje valaminek kifejezésnél láttuk azt is, hogy az első hónap tizedik napja, tehát év eleje tizedik napja. És ez az időmeghatározás nagyon fontos: az Új év tizedik napja. Számunkra inkább az Új év első napja szokott fogalom lenni szilveszter után. Az az utolsó nap és újévkor szoktak – még hívők is néha – fogadalmat tenni, vagy úgy gondoljuk, hogy, hát, majd ha Új év jön, akkor valamit tényleg el tudunk újólag kezdeni. Izrael népe számára a kijelentés miatt – mózesi törvényekben is látjuk – tényleg az Új év az nagyon fontos lelki igazságot hordozott. De különösen is az ötvenedik esztendő Új éve. Mózes 3. könyve 23. részében is van erről szó.

Az írásmagyarázók mindegyike aláhúzza, hogy ez a „huszonötödik esztendeje” kifejezés ez utalhat arra is, sőt nagyon-nagyon valószínű, hogy utal is, hogy éppen felénél vagyunk az ötvenedik esztendő megérkezésének. Ez is azt akarja kiemelni – az Új év gondolata, és a tizedik nap mint ünnep, zsidó ünnep –, hogy az Úr újat akar adni a népének. Ez a jubileumi év vagy az elengedés éve: hazamehettek a rabszolgák, visszakapták az elszegényedés miatt eladott örökségeket. A családi élet, a gazdasági élet a családon belül, minden helyreállt, az Úr újat kezdett az ő népével minden ötvenedik esztendőben.

Most a fogság szempontjából ez nagyon fontos, hogy még a fogságból is hazajöttök majd akkor, helyreáll az örökségetek, a családi életetek, mindent helyreállítok. És ez a mindent helyreállítás annak az alapján, hogy ismét ott a templom. De ez már több, más, mint a salamoni templom. A fogság után megépítették a második templomot. Ószövetségi próféták kijelentése is vonatkozik

erre, Aggeus próféta, Zakariás. De az a második templom sem olyan volt, mint amiről Ezékiel ír, hanem majd az Úr Jézus személyében teljesedett be. De egy biztos volt: népe számára van egy nagy megújulás, ismét boldog közösségben az Úrral.

A prófétáról így olvastam, hogy „az Úr keze én rajtam”. Ez egy nagyon fontos kifejezés Ezékielnél, erről volt is szó nem olyan régen. „Az Úrnak keze én rajtam”, lett én rajtam az Úrnak keze – ez azt jelenti, hogy Isten kezelésbe veszi, Isten használja a prófétát, kijelentést akar vele közölni. Az az Úr, aki – képi kifejezéssel élve – az ő kezeivel munkálkodik a prófétán, hogy kijelentést adjon, ígét adjon, ez az Úr majd gondoskodik arról, hogy ezt az ígét beteljesítse. El fogja végezni az ő hatalmas isteni keze.

Ezékielnek látni is kell, és hallani is. Igen, mert ő olyan próféta, aki nemcsak isteni kijelentést kapott a hallás útján, hanem ő nála nagyon sok a látvány látomásban. Dániel prófétánál is van, amikor látomásban kapott kijelentést minősítetten. Ez egy irodalmi forma természetesen, amikor leírásra kerül. De szeretném nagyon kiemelni, hogy amikor viszont őneki közölni kell, hogy mit kaptam az Úrtól, akkor már csak azon van a hangsúly, hogy meghallhassa a nép, amit te láttál és hallottál: „hirdesd mindazokat, amiket látsz, Izráel házának”.

Hadd mondjam nektek, hogy ennek a szakasznak a kezdetével kapcsolatosan a férfi bibliakörben e-mail üzenetekben az egyik testvérünk meg is jegyezte, hogy milyen érdekes, hogy nem lerajzolva adta meg Isten ezeket az adatokat, hanem így szöveg formájában, nem rajzolva, hanem leírva. És ő hozzátette, hogy ha rajzolta volna, esetleg hibás lehetne, vagy kevésbé lehetne másolni, de milyen jó, hogy így nekünk is magyarul is itt van leírásban.

Elkezdtem ezen gondolkodni is természetesen, amikor én is olvastam azt az e-mail üzenetet. És eszembe jutott, hogy igen, a hitünk, az nem rajzolás által van, ugye, ti is emlékeztek, hanem a mi hitünk az hallás által van. Az más kérdés, hogy a gyermekek közti szolgálatban is, vagy esetleg így igehirdetés során is valamit esetleg kivetíteni, hogy lássuk is, mert mi egy picit úgy érezzük, hogy ha látunk valamit, jobban megjegyezzük. De a látvány is csak akkor éri meg és csak akkor van értelme, hogyha segíti egy kissé a hallást.

Gondoljatok a Jelenések könyvére. Ott is mennyiféle képi leírás, szimbolikus képek, számok, szimbolikus számok. A Jelenések könyvében nagyon sokszor szerepel az Ezékiel könyvének eme szakasza. És emlékeztek, hogy mondta ott a gyülekezeteknek is? „Akinnek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.” Isten nem a szemünket, nem a látványt akarja kielégíteni, hanem a szimbolikus képekkel is halljátok meg.

S hogy ez mit is jelent, ez ott lesz fontos, hogyha azt elmondom, ami nekem is nagyon bátorító üzenet lett. Hogy nekünk Ezékiel könyvének eme részeinek a megértésében, a leírás megértésében át kell gondolnunk, hogy igen, mi is volt leírva a Bibliában a salamoni templom kapcsán, milyen is volt az a salamoni templom, vagy mi is történt Mózes idejében, amikor a szent sátrat építette meg az Úr. De menjünk még tovább: milyen volt az Úrral való közösségben, az Úrral való szeretetkapcsolatban, amikor még nem is kellett sátor meg templom.

A teremtsénnél, emlékeztek, ott nincs templom meg sátor, ott az Úr az Éden kertben. Egyáltalán miért volt szükség sátorra, templomra? Miért ilyen templomképpel kell leírni az Úrnak az ő népének a szabadításra vonatkozó kijelentést?

El kell gondolkodnunk az isteni kijelentéseken, a korábbiakon. Számunkra pedig még több a feladat, mert mi már tudjuk, hogy a zsoltárokból is – a Zsoltárokból szolt a köszöntés igéje: „Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura!” – Dávid is beszélt a templom élményéről, neki mit jelent a templom, mint gondolat. A próféták is, nemcsak Ezékiel. Aztán a második templom is, ahogy megépül, illetve hogy nem akarták építeni, emlékeztek. A saját házait építették az Izrael fiai a fogság után, a templommal meg nem törődtek. Ott is az Úr mondott kijelentéseket. Aztán jött az Úr Jézus teste temploma, aztán jön a Jelenések könyve is.

Én itt azért álltam meg egy pillanatra az igei gondolatok kifejtésében, hogy elétek hozzam, hogy nem rajz, és ez nekünk ajándék. Adhatott volna Isten egy tervrajzot is, nézzétek, itt van. De hát az nekünk nem mondana semmit. Még az építészmérnököknek se mondana semmit. Nekünk hallani kell az Úr szavát, ahogyan ő leírja ezekkel az irodalmi formákkal. És miközben ezen mi gondolkodunk – lehet, hogy egy picit nehezebb nektek is, nekem is nehéz –, akkor az Úr Lelke a hallott igét (ugye az olvasott ige és hallott ige), a kijelentést egyszer csak megnyitja, és egyszer csak értünk valamit. Éden kerttől kezdődően egészen a Jelenések könyvéig ez a templom gondolat áthatja az egész Szentírást. És ahogy mondtam, Ezékiel könyve is mutat Jézusra, Jézus személyére.

Nem tudom, emlékeztek-e a hegyi beszédben, Máté evangéliuma 5. részének 14. versében Jézus használja ezt a kifejezést, hogy „a hegyen épített város”. Emlékeztek, hogy milyen gondolat van mellette? „Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” Jézus hegyi beszéde egy fontos lelki igazság, nekünk szól, és látjátok, hogy Ezékiel könyvében is azt olvassuk, hogy van egy épület, ami a hegytetőn van, hegyen épített, de közben ez egy városszerű, olyan, mint egy város. A hegy tetején ott van.

És hogyha a hegy tövéből megnézi valaki ezt az épületet, ami olyan, mint egy város, mit lát? Legelőször mit lát? Ha a hegy aljából nézzük a hegy tetején, akkor mit látunk? Akkor csak falakat látunk. Ilyen egyszerű! Ilyen egyszerű az egész egyébként, hogy legelőször, mikor megmutatja ezt az épületet, ezt a várost: a kőfalat. És egy ’íme’ szócskát használ: „És ímé,...” – tehát ez fontos – „... kőfal volt a házon kívül köröskörül.”

A 42. rész 20. versében ugyanezt a kőfalat mutatja be csak más részletekből: „Kőfala volt köröskörül, hosszúsága ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválassa a szentet a köztől.” A teljes kőfalméretet jelenti ki, és elmondja a célját is: „hogy elválassa a szentet a köztől”.

A kőfal leírása keretezi a 40-41-42. részekben található isteni kijelentés leírását. Mi van a 43. részben, mivel kezdődik? Kész a templom látványa, amit a prófétának megmutatott ez az angyali személy, és a következő látvány, következő leírás nem annyira az épületet emeli már ki, hogy milyen az épület, hanem elmondja a nagy titkot, a csodát, hogy ebbe a templomba, városszerű temp-

lomban mit csinál az Úr: az ő dicsőségével betölti. A kőfal, mint leírás, képi leírás keretezi annak a leírását, amikor kész a templom és az Úr dicsősége majd jön és betölti. Aztán a folytatásban tovább beszél nagyon drága lelki üzeneteket.

De most a kőfalra gondolva: Ezékiel idejében akkor mit jelentett a kőfal? „És ímé, kőfal volt a házon kívül köröskörül.” Hallottuk: elválasztja a szentet a közönségestől. Ami belül van a kőfalon, az szent, ami kívül van, az profán, közönséges, az nem szent. Ami a szent sátorot mutatta, ami a szent sátorban van, az szent, igaz? Oda nem mehettek be, csak a papok. A főpap is csak egy évben egyszer a szentek szentjébe. A szentség gondolatában is voltak egyfajta fokozatok. De mégis mit olvastunk? Hogy mivel a szent sátor ott van a pusztában sátorozó nép között, majd amikor bementek az ígéret földjére, akkor is ott volt, ezért a szent sátor szentsége miatt mégiscsak szent volt a nép is, megszentelt nép, akik a sátor körül sátoroznak. Aztán jött a salamoni templom, mert az Úr azt mondta már Mózesnek is, hogy ő majd egy állandó helyet akar magának választani, mert azt akarja hirdetni, hogy én állandóan veletek vagyok. De hát ezt a templomot aztán lerombolták, és az Úr dicsősége a 8-11. részek leírásában bemutatja, hogy az Úr dicsősége elhagyta a templomot meg Jeruzsálemet, ment a babiloni fogság földjére, ott volt az Úr dicsősége, azaz jelenléte. De most visszajön, mert megújította a népét.

Szentet és közönségest elválaszt. A kőfal határokat teremt. De megmutatja a kiterjedést is: meddig tart az, ami szent és onnantól közönséges.

Benne van a kőfalban, a város körüli kőfalban vagy a templom fala, mint kőfal, hogy a kőfal védelmez. Áthatolhatatlan, erős nagyon, és áthatolhatatlan. De a salamoni templomot csak el lehetett pusztítani. Sőt, emlékeztek, még Jézus templomát is el lehetett pusztítani, igaz? Erre utalt Jézus: „rontsátok le a templomot” – és a maga testére utal. És lerontották. De mégis a kőfal, mint kép, áthatolhatatlan, erős. Ha ezt az Úr építi meg, márpedig itt azt látjuk, hogy egy olyan kőfal van e templomépület körül, ami hasonló egy városhoz ott a hegy tetején, amit nem fog soha senki áttörni többé. Ez áthatolhatatlan. Ez biztos.

Még a kapuk leírása is – három kapu van –, itt a kőfallal, külső kőfallal kapcsolatban is olyan, hogy ezek a kapuk, ezek őrházak, megerősített őrházak. Ebbe a városba, vagy templomba csak a kapun keresztül mehet be bárki, de nem könnyű bejutni. Oda nem mehet be ami, vagy aki nem méltó oda.

Ezékiel számára meg az ószövetségi nép számára megmutatta, hogy akkor az Úr nekünk akar adni egy olyan jelenléteket övele a szentségben, az ő közellétében, amit senki és semmi nem tud tőlünk többé elvenni. Lehet, hogy a második templomot is le lehetett rombolni 70-ben. Nagy Heródes újjáépíttette ezt a második templomot – Jézus idejében így volt –, 70-ben elpusztították a rómaiak. De akkorra már Jézus elmondta, hogy nem az a templom a döntő, hanem az ő teste mint templom.

A fogság népe számára a lelki üzenetben a kőfal azt hirdeti: ismét az Úr szentségében, jelenlétében lehetünk. Még ott vannak Babilon földjén, de már tudhatják: az Úr haza fog vinni, helyreáll minden, az örökséget, a földet is az Úr nekünk adja ismét. De ami még fontosabb volt: el fog jönni a Messiás. Az Úr je-

lenlétében ismét szentek lehetünk. Pedig mennyire nem voltunk szentek, mennyire szentségtelenek voltunk, hát azért kerültünk Babilonba. Ezt azért mondom így ki, hogy jelezzem, nemcsak testi helyreállítás, hanem lelki helyreállítás is.

Itt még évek vagy évtizedek kellett, hogy elteljenek a hazamenetelig. De Ezékiel is, és akik számára ott a fogságban ezek a kijelentések hallhatók voltak és a szívükben elfogadták az Úr igéjét, hittek benne, drága reménység lett. És tudták, hogy micsoda áldozat fog majd megint bekövetkezni, amikor ebben a templomban áldozat zajlik.

És itt hadd hirdessem nektek is, hogy az Ezékiel könyvében ezekben a részekben leírt áldozatok most már akkor nemcsak Jézus személyét mutatják, hanem az ő áldozatát, hogy ő mit vállalt. Mit vállalt az Atya küldöttjeként, mit vállalt az elveszett népért, a bűnösökért. Krisztus a beteljesítője. A fogság népének is bátorító volt, de még mindig olyan módon, hogy a reménység a messiási ígéret szempontjából is reménység maradt nekik. Reménység volt, de még nem teljesedett be. Mi meg már ezek után vagyunk. Jézusban beteljesedett ez a prófécia.

És akkor így hadd mondjam: ha Jézusra gondolunk, ő egy valóságos ember. De amikor a próféciát olvassuk a részleteiben is, akkor az ószövetségi kijelentés képei, leírásai, ami akkor és ott milyen jelentést hordoztak, hogyan mutatnak Jézusra. És én már igyekeztem mondani példákat. Ha figyeltétek, nehezen tudtam úgy beszélni Ezékielről meg az ő korának szóló kijelentésről, hogy ne utaltam volna Jézusra. Mert számukra a messiási ígéret szempontjából volt reménység, nekünk meg, akik újszövetségi hívő emberek vagyunk, már az elvégzett váltság felől elindulva van üzenete ennek az ószövetségi kijelentésnek. Ahogy mondtam, János evangéliuma 2. részének 19. versében az Úr Jézus maga kijelentette: teste temploma.

Most csak néhány igei igazságot említsünk, amit mindannyian tudtok ti is talán aranymondásként is. Karácsonykor is mindig elő szokott jönni: „És az Íge testté lett, és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” Az ősi görög nyelven: sátorozott közöttünk – szent sátor gondolat.

Jézus áldozata – ahogy mondtam – egyszer s mindenkorra. Nekünk azért nem kell bemutatni Jeruzsálemben most már bármilyen áldozatot, nekünk nem fizikai értelemben kell áldozatot bemutatni, meg egyáltalán nekünk nem kell áldozatot bemutatni, mert azt Jézus elvégezte. Az újszövetségi nép számára van szó lelki áldozatokról, ezek kedvesek és fontosak, de az ezékieli próféciában a hangsúly azon az áldozaton van, amit mi is, mint az Úr Jézus népe hiszünk, valunk és képviselünk.

Emlékezték, Pál apostol mondta, hogy ő nem akar semmi másról tudni, hanem Jézus Krisztusról, és róla is, mint megfeszítettéről. Jézus áldozatának a teljessége elvégzett volt.

Jézus számára a szent és a közönséges. Hol vannak a határok? És itt milyen drága, hogy Izrael földjén volt Jézus, az övéi közé jött, de az övéi nem fogadták be. Ott volt a szent Isten jelenléte Jézus testi létmódjában az ő idejében, és

még az Izrael fiai se fogadták el. A vallási vezetők is elutasították. De akkor is ott volt, és ő elvégezte, amit el kellett. És a végén a papok közül is sokan csak megtértek. Még Saul is megtért.

De gondoljunk arra is, hogy a Sátán mindent megtett azért, hogy bepiszkolja Jézust. Bűneset utáni világ állapotában jött, bűn teste hasonlóságában, de Jézus nem szennyeződött be. Jézus számára megmaradt a tisztaság és a szentség a maga tökéletességében. Ő maga nem vétkezett semmiben. Hozzánk hasonlóan megkísértetett, emlékeztek: „megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt” – azaz nem esett bűnbe.

Úgyhogy egyrészt Jézus földi élete során megmaradt szentnek és tisztának, a Sátán se tudott vele mit kezdeni, mert Jézus erősebb és ő a győztes, de azt is megélte, hogy ebben a világban, ebben a bűneset utáni körülmények között mégiscsak lehet így élni. Testi valóságban, nem egy Supermanként, meg buborékban, de az Úr Jézus szentként élt. És ahol ő ott volt, ott megjelent az Isten szentsége. A kiterjedés tehát nem bezárva egy templom falai közé vagy egy városba az istenség, Jézus, hanem bárhol, ahol ott van az Úr Jézus, akkor és ott ő Izrael földjén volt, de volt a pogányok földjén is mégiscsak, emlékeztek.

Ezt azért akartam így mondani, hogy rögtön hozzátegyem, hogy: akkor azóta hogy van az Úr Jézus jelen a földön? És itt a nagyon magasztos kijelentés, mert az ő népe, az egyház a Krisztus teste. És a Krisztus teste, mint templom – emlékeztek: „ti az élő Istennek temploma vagytok”, meg „a ti testetek a benne-tek lakozó Szent Léleknek temploma”.

Én most nem akarok nagyon mélyen belemenni ennek az igei kijelentésnek az igazolásába, hogy ez igaz, csak hadd mondjam ki, a te tested, ha az Úré vagy, templom, Isten temploma. Illetve a közösségünk. Ha csak ketten vagyunk, akkor is: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.”

A kőfal mit jelent számunkra is? Ebben a testben élve és mégis szent. Lehet, hogy téged meg engem a Sátán meg tud kísérteni és lehet, hogy el tudsz bukni. Az elmúlt úrnapi istentiszteleten is szó volt arról, hogy mit is jelent az Isten jelenlétében lenni és abban örövendezni a gyülekezet közösségében, de akik házasságok köztetek, a házastársaddal, ahogy a házasságot megéelitek, szent. Szent a házasság. Sikerült esetleg a Sátánnak mégis az ellenkezőjét bebizonyítani, hogy hát, azért vannak ott hibák meg néha bűnök is. De az Úr meg azt hirdeti: az én általam szerzett házasság az védelem alatt van. Lehet, hogy elbuktál, lehet, hogy elestél, de hát azért van a helyreállítás, azért van a bocsánat. A „vele szentül élek” a fogadalomtételben erre utal. Majd a kereszten is mindjárt: a gyermeknevelésnél is a család szeretetközössége szentsége. És emlékeztek, a Korinthusi 1. levél 7. részében azt mondja, a hívő szülőknek mondja a kijelentésben az Úr: és így a ti gyermekeitek is szentek. Sőt, ott arról van szó, hogy csak az egyik fél a házastársak közül, csak az egyik fél hívó, a másik még nem az, de akkor is a gyermekeitek szentek, mert az Úréi, az Úrhoz tartoznak.

Ahol élünk, ahol járunk, gondoljatok a munkahelyetekre, vagy ha nyugdíjasok vagytok, akkor nyugdíjas időben eltöltött munkahely feladatai, gondol-

jatok a családi életre, a gyülekezetre, és lehet tovább, a kiterjedés, ahogy Jézus is a földi életében, most már rajtatok keresztül, meg rajtam keresztül a testünkben, de mint közösségben is, a gyülekezeti közösség is.

A Korinthusi 1. levél 6. részében van arról szó, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma. És előtte azt a nagyon fontos igazságot hirdeti meg, hogy: Minden szabad, de nem minden használ. – A 10. részben pedig hozzáteszi, minden szabad, de nem minden épít. – És utána elkezd ezt tárgyalni, és aztán elmondja, hogy az étkezés tekintetében meg a házastársi szeretet, szerelem, intim szeretetkapcsolat tekintetében is szentség, mert a ti testetek a Szentlélek temploma.

A házasságra nézve mondtam példát is már, most az étkezéssel kapcsolatban. Családra gondolva: a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma és ti az élő Isten temploma vagytok. És lehet, hogy nem mindenki hívó a családban, csak egy hívó van. Akkor is meg van szentelve a család is. És van-e akkor a családdal szent idő? Most a szent időt erre mondva, hogy minősített idő, amikor azt éljük meg, hogy mi egy család vagyunk. Együtt, szeretetben, ünnepeelve. Vagy nincs semmire időnk, mert mindenkinek rohanni kell. Gyerekek a suliba, férjemnek, a feleségemnek a munkába, örülünk, hogy egyáltalán le tudunk ülni pihenni. Étkezés tekintetében szent idő, mert mi az Úréi vagyunk, és látszik az életünkön, hogy mi Jézushoz hasonlóan megéljük a szentséget.

A kőfal azt hirdeti nekünk is, hogy megvan a különbség a szent és a profán között. De ez azt jelenti, hogy ahogy Jézus is élte, amit Jézus tett, és ahogy tette, az szent volt. Viszont a világban, bűneset utáni világban látszódik a különbség, hogy milyenek azok, akik Jézushoz hasonlóan élnek. Ilyen értelemben akarom a szentet és a profánt megkülönböztetni. Mert a közönséges azonnal szentté válik. Egy étkezés, hétköznapi élethelyzet, és mégis az Úrral és az Úrnak.

Védelem van. Lehet, hogy a Sátán veled is meg velem is mindent megtesz, hogy támadjon, kísértsen, elbuktasson, a gyülekezetet is így próbálja kezelni, de a kőfal azt hirdeti, hogy akkor is az Úr védelme alatt vagyunk, csak bízunk-e benne, figyelünk-e rá, elhisszük-e, hogy az Úr megtartja az övéit minden támadás között.

Erős és áthatolhatatlan. Lehet, hogy elbuktam én is sajnos, de akkor is igaz, hogy a kőfal erős és áthatolhatatlan. Ebben a földi életben Pál is tapasztalta ezt: még mindig teszek olyanokat, amiket nem akarok. Kifakad, hogy: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” De aztán meghirdeti: „Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

És ezzel hadd zárjam, hogy ahogy az ezékieli prófécia mutat előre a reménységre, ami Jézusban beteljesedett, de kiteljesedik majd az örök üdvösségben, és erről a Jelenések könyvében olvasunk ott a végén, lesz egy kiteljesedése ennek a drága élménynek. Hogy feltámadott testi valóságunkban, és mint az Úr népe boldog közösségben mindörökre, de már teljes mértékben tökéletesen. De az már akkor a templom nélküli város bemutatása a képekkel. Mert annyira ott van az Úr jelenléte és az Úrral való közösség, hogy nem kell ez a képi leírás, hogy templom. Ez boldog reménység. Ez nekünk is reménység.

És bátorítson az Úr téged is, hogyha úgy érzed, hogy én úgy szeretnék valamit jobban csinálni hívő emberként, férjként, feleségként, családtagként, gyülekezeti tagként, de valahogy nem megy, olyan erős sok minden, ami ez ellen tesz, de a kőfal azt hirdeti, az Úr akkor is a győztes. Amikor pedig eljön az Úr, akkor semmi nem lesz, ami ezt gátolhatná, mint most sajnos.

De a János 1. levele 3. rész 1. versétől kezdve azt mondja az Úr, ha bennünk megvan az a reménység, hogy ő jön vissza, és mi lesz, amikor ő eljön, akkor mi lesz: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És a kiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” Ez a „megtisztítja ő magát” azt jelenti, hogy az Úr szentségét, tisztaságát elfogadom. Köszönöm, Uram, hogy te megtisztítottál, megszabadítottál vagy megszabadítasz, és szeretnék ebben a szabadságban élni. Ezért volt az, hogy Jézus nem azt kérte az Atyától, hogy: – Atyám, vedd ki őket a világból! Hanem azt: őrizd meg őket a gonosztól.

És a városhoz hasonló formájú templom a hegy tetején ószövetségi kijelentéssel azt akarja bemutatni az Úr, hogy ez a templom, ez a város kőfallal védett, körülvett. Ez a kőfal a szentet fogja át, Jézusért te is meg én is szentek lehetünk. Ha nem vagy szent, úgy érzed, mert még nem tartozol Jézushoz, hadd hívjalak most őhozzá. Akkor hívlak Jézushoz, fogadd el az ő kegyelmét, fogadd el azt, amit ő elvégzett és elhozott számunkra. A testi valónkra nézve is megváltott bennünket és a lelkünkre nézve is mindörökre. És az Úr Jézus eljövetelet várva a mában – emlékeztek, a mában –, ha ma jönne el Jézus, ma következne be ez a tökéletes boldog állapot. Ha holnap jön el, majd holnap. De mi addig is megélhetjük, hogy testünkben is és közösségi életünkben, mint az Isten templomai szent életet élünk.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy te az ószövetségi kijelentésben is mindig mutattál előre Jézusra. De szeretnénk megköszönni, hogy már ószövetségi néped számára is szabadítást adtál, helyreállást, ahol kellett.

Te tudod, hogy a mi személyes életünkben, házasságunkban, családi életünkben valamit helyre kell-e állítanod akár most is, hogy megélhessük valóban ennek a boldog bizonyosságát: szent az életünk, szent a házasságunk, a családjunk. Azért, mert te ott vagy, mert te vagy az Úr. És köszönjük, hogyha ez által a téged nem ismerők között is mi is bizonyágtevők lehetünk életünkkel és szavunkkal. Magasztalunk azért, hogy te ilyen érelemben győztes vagy.

És köszönjük, hogy a templom leírásában a kőfallal kezdted. Áldunk, amit ez hirdetett. Köszönjük, hogy mi szentek lehetünk. De ebben a szentségben, kérünk, segíts hitben megállnunk, megélnünk.

Kérünk téged azokért, akik még nem járnak hitben, nem ismernek téged szeretteink közül, barátok, munkatársak közül. Köszönjük, hogy általunk is akarod őket megtalálni. Mi szeretnénk a helyünkön lenni ezért.

Áldd meg, kérünk, azokat a testvéreinket, akik betegek, az időskor testi vagy lelki terheivel küzdenek. Hadd láthassák ők is, hogy akkor is templom az ő testük is.

Áldunk, hogy amikor pedig eljön az Úr Jézus, akkor feltámadott testben élhetünk boldogan mindörökre veled. Ezt a reménységet is erősítsd bennünk, kérünk.

Köszönjük neked, hogy kegyelmedbe ajánlhatjuk a vezetőinket, világi vezetőinket is. Köszönjük, hogy magyar népünket is így a kegyelmedbe és kezébe ajánlhatjuk. Adj a mi népünknek is hozzád térést. Határon túl is te őrizzed a mieinket.

Kárpátalján pedig, ha kedves neked, adj minél hamarább felszabadulást a háborúból. Kérünk, addig is védjed az ott élőket. Köszönjük, hogy teszed is ezt, Atyánk. Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, az Úr Jézusért kérünk.

Ámen.

Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. (Jelenések 21,3b)

392. ének

1. Az egyháznak a Jézus a fundámentoma,
A szent Igére épült fel lelki temploma.
Leszállt a mennyből hívni és eljegyezni őt,
Mégváltva drága vérén a váltságban hívőt.
2. Kihívott minden népből egy lelki népet itt,
Kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít.
Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt,
És egy terített asztal ad néki új erőt.
3. A világ fejedelme feltámad ellene,
Vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve,
S míg egykor felderül majd az Úrnak hajnala,
Csak virrasztói kérdik: Meddig az éjszaka?
4. Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
De szent megújulásért És békéért eped,
Míg látomása egykor dicsőn teljesül
S a győzelmes egyház Urával egyesül.
5. A három-egy Istennel már itt a földön egy
S az üdvözült sereggel egy nép és egy sereg.
Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár,
Te boldog szenteiddel fenn Nálad béke vár!